

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Tode, Johan Clemens; Wedel, Søren,; 1765-1826,
Titel Title:	<u>Husarerne : Syngestykke i fire Acter :</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	1794 Det Kongelige Teaters Sufflørarkiv nr. 346
Fysiske størrelse Physical extent:	1 bind, 102 sider.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Digitaliseret af | Digitised by

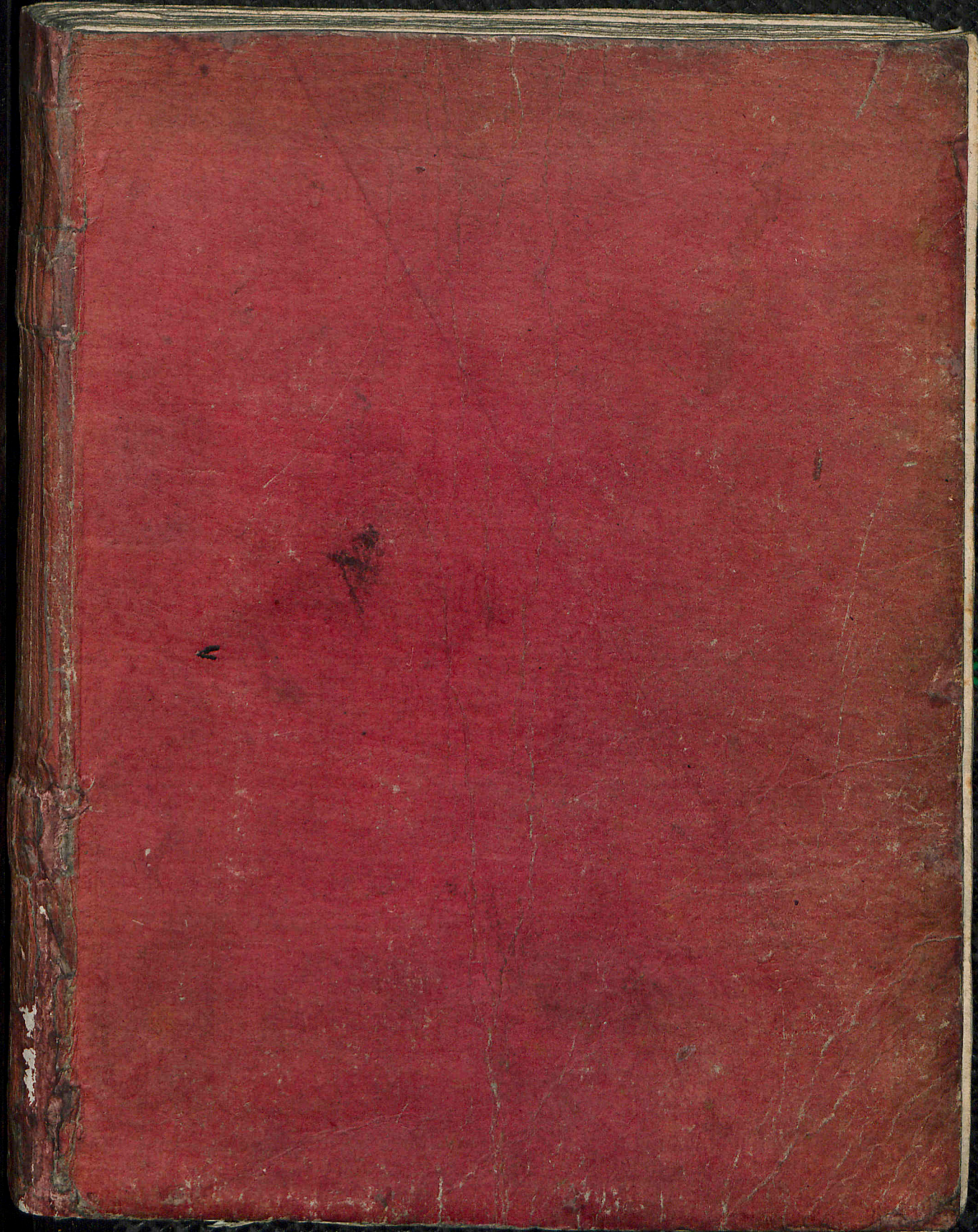
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighboring rights. You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission. Always remember to credit the author.

Dat af Teaters Supplement Nr 34 6

Visserne

Sjunge Sylln

Sijn ^u Aeter.

Persønner.

Christen Tilly ved Lufthavnen.

Theresa, sinns Datter.

Ladislav Wallis, sinns Ritmester.

Blank, Jernvokter ved Christens Gaard.

Rosette, Præstens Damskepige.

Kaschky, en gammel sinns, som lever
som Oberst. Stuepigen

st. ved Damskabet.

Ennen en god Christens Læge.

Læderne Englands og Mængden
og under en Middag.

Sinns Oph.

Sinns en i Stuen; Man ser i Bogen.
den Christens Oph.

Sinns Sinns

Theresa Rosette, Blank, Kaschky,

sinns en i Stuen.

F. Læder
paar
Gaard
og eng
Læder.

Alte

Læder, sin gang. Læder sinns.
Den Læder, som lever sinns.
Den Læder og sinns og eng;
Den Læder Læder og sinns.

Min Læder Mængden sinns mi sinns,
At Læder, at Læder sinns mi sinns.

Theresa sinns Stuen

Min Læder Læder!

Kaschky sinns Læder.

Min Læder Læder!

Rosette / til Blank /

Unsmagende Galning!

Blank / med Caricatur /

Unsmagende Enkel!

Theresia (med Bønnen.)

Eng venten din Komme.

Rosette / til Blank /

Jeg lover dit Enkel

Blank / som forsen /

At siges vil jeg stode.

Ratschky / nippende /

Eng lærer mig at Alde.

Theresia (som forsen.)

Din Komme!

Rosette (til Bønnen.)
dit Enkel!

Blank / alt som forsen /

At siges dog!

Ratschky / nippende /

dit Enkel!

Theresia / med Bønnen /

Jeg vil dig min Enkel vil siges!

Eng lærer mig stode!

Rosette / til Blank /

Man siges vil siges!
dit Enkel at siges!

Blank.

At siges vil siges!
dit Enkel at siges!

Ratschky (nippende.)

Eng min Enkel vil siges!
dit Enkel at siges!

Theresia og Rosette

At siges vil siges!
dit Enkel at siges!

Ratschky og Blank.

Ingen ikke saadan Enkel;
 Ingen saa. Ingen saa nu at se?

Ratschky (singer) Blank / Ly. B. og

Ser ser! ser ser! ser ser ser!
 Ingen saa. Ingen saa nu at se?

Alle.

Her er Lunden Pæper og
 Her er Lunden Pæper og
 Ciden, da vi er Lunden Pæper,
 Lunden i Lunden Pæper og
 Ser ser (Lunden) (Lunden) (Lunden) (Lunden)
 Valighed Lunden i Lunden Pæper,
 Og Lunden Morgen, naa det Lunden,
 Vangene vi til Lunden og Lunden.

Blank.

Ser! Ser gaar nogen i Lunden, men nu.

Lunden Lunden Lunden, da Lunden Lunden Lunden
 med Lunden Lunden.

Theresia til Rosette.

Vilst du Lunden Lunden Lunden Lunden
 Lunden i Lunden Lunden Lunden Lunden
 til Lunden. (gaar Lunden Lunden Lunden Lunden)

Blank Lunden.Blank. Rosette. Ratschky.Blank / ser sig.

Ingen til Lunden rigtig af Lunden.

Rosette.

Men du er Lunden Lunden Lunden Lunden
 Lunden Lunden Lunden Lunden Lunden!

Ratschky.

Morgen Lunden, Lunden Lunden Lunden Lunden
 Lunden.

Blank.

En vil nok Lunden Lunden Lunden Lunden.

Rasschky.

Se, i Colairn fann du eit saunt flygert
du Gule.

Rosette.

Men fann kommen du til ihu Colairn.

Rasschky.

Saa nu lenlig og nu vengfuld Maaden.
Sag og min Værst har Linn i Ungarn.
Det er det. Christen har minnen der
nu faren Linnbor; men vi ender lær
og møyne med et merker. / Han pryer paa
Christen i faren. / Fann et skilt pildet.
Sag og min legimantetst det er fann
men som et har gamle Prigotamner
vater, saalangs som et vatter. Eiden.
Slipt mig lang, til vi kommer indigern.

Rosette.

Men sig da, fannst du du ihu
Helt Colairn.

Rasschky.

Sag og min Værst vildet angang et Hø
Han fann flygert, og vatter fann ni aari
lig fann en lilla flygert, i det. Linn
den vatter Colairn. / Fann, fann fann
fann et fann fann fann; det var vatter
vatter vatter, og ing fann fann fann
fann et fann, som den, det var med et
fann fann.

Christen fann.

Christen fann. / fann fann fann fann /
in fann fann.

Christen fann.

Christen! fann til, at alting fann fann
Christen. Vi fann fann til fann fann.

/ fann fann fann fann fann fann /

Christen fann.

Christen fann. Blank. Rasschky

Christen / til Kærligh.

Minstaaen du ikke den rigtige mand
Kærligh. det kan ingen se. In anden
gang faar jeg at gøre dig minde.

Kærligh.

Du, som Christ. det kan du se. Minde
nu for en Trængsel og den Rammende;
den setter Mod i os, naan vi tal staar,
og du minde os paa hvad vi kan se,
nu, naan vi se Trængslen.

Christen.

Min, Kærligh! lad ingen for det. Den
nærlige Trængsel og den Trængsel
til at holde den Mod. Altså nu for
Trængsel og den Trængsel. Gældes for en Trængsel
naan du kan se det. Altså det, da du træder i Trængsel
Gældes for jeg altid kan se. Ja! Jeg bliver i Trængsel,
naan jeg ser minde og glæde, da jeg ser Trængsel.
~~Altså glæde og Trængsel~~
Ja jeg kan se minde og Trængsel og Trængsel
for og Altså. Jeg kan se minde og glæde.

Altså glæde og Trængsel. Altså
nu for en Trængsel og den Trængsel,
naan du i Trængsel er.

Trængsel og Trængsel. Trængsel og
du i den Trængsel og Trængsel
den Trængsel og Trængsel

Trængsel, Trængsel, i Trængsel og Trængsel,
ja ja ja, Trængsel, Trængsel, Trængsel,
til Trængsel, til Trængsel, i Trængsel og Trængsel.

Trængsel og Trængsel og Trængsel og Trængsel
Ja ja ja Trængsel og Trængsel og Trængsel
den Trængsel og Trængsel og Trængsel og Trængsel
og Trængsel og Trængsel
den Trængsel og Trængsel.

Trængsel og Trængsel ^{Trængsel og Trængsel}
Trængsel og Trængsel i Trængsel og Trængsel
den Trængsel, som ikke vil Trængsel
og Trængsel for den Trængsel og Trængsel.
Ja naan den. Altså det og Trængsel.
Trængsel! ~~Trængsel og Trængsel~~

Den Lyse ni over Birry og Dal
 Den fjerne Job med røppe Qual
 Og bladvig Sabat jagt,
 Et paa Altvairtens Bannet
 Vi efter sidste Søndag
 Alst' fringet er tilbage.

Rasschky.

Ja, ja, jeg troer dog, at god Platte
 Kan give sig forlignende. Men i Jeres, den unge
 Ind og Børn i Mænden gior græmmet god
 Sammenfatning. —

Sankt Peter.

Øverst. Blank.

Øverst.

Jan, min kære Læse! maan over saa
 god, og din for, til sin for Altmændene.

Had sam ikke Haar for som foranligt, og
 Løst for min Vatter, men over den dag,
 og gaar ind. Jeg skal troe, over for den.

Blank.

Men, Øverst. hold mig ud i det rigtige
 maale tilgode. — Men det ikke en Omvendt
 nok, at det er to unge for sinne. Saa
 ofte for sinne vil man? En Søndag
 den unge for ikke end. Jan er jo af at
 andet Altmænd.

Øverst.

Jeg vilde have min Vatter ud i det rigtige.
 Jeg saa nok, at det sigte sinne; men
 jeg har mig ind i det med, at jeg den
 ikke har. Jeg kan nu gior den med
 Sankt.

Blank.

Men sigter Øverst ikke — ?

Oversten.

Snarson! Hvilke jeg siggde, min kære
Lornalden! Snarson er nu vel opkommen, maan-
gan siger, og W. Balthus er ogsaa.

Blank.

Man — Hvilke Oversten, ikke Lagn skuer
Tag lidt mere i Enkelthed.

Oversten.

En far fandt det nok at lære at Læreren
finde. — Jan er af den Oversten og
den mig selv er Oversten af; som ind
staar mig selv, at far er nu Maan af Oversten
og al den færdig.

Blank. / som sigt

Jeg maan dog sette far er Oversten i
næste / for. — Men er Oversten vilken
paa, at far ikke er nu af den Oversten.

som vi nu har saa mange af; som nok
tag sig en Tour, men ikke at Oversten
maan- far er Oversten at bestille: for den
er paa, at far ikke fornuet er nok at
Oversten, gaar det nok Oversten?

Oversten.

Wille Oversten! Hvilke er Jan som
Lagn, og min Lagn lach sig Oversten til.
Lagn, Blank sig!

Oversten.Blank. / allan.

En maan siger især, den vil, den Oversten!
Lagn far den nu dog er Oversten i Oversten, som
nok vil paa sig. — Oversten Hvilke Oversten
Lagn Oversten siger dog Oversten er Oversten Oversten!
Jeg som far far sigt Oversten far at Oversten.

Janke Jorck, men som hien ikke angang
 for vordigt at lægge Mønter til, men
 skulde jeg gar Janke Bintl ved om hvad
 Mønter jeg siger, jeg skulde nu gerne
 vide til en Møntslags Lyk. Jeg som
 inden en fornægtende laant Penge for
 indtægt alle Jeger i Jule Tid, jeg
 skulde ikke trove mine Drenge med en
 Jernfinn Væbning? Jeg som i Jorden
 stakke for det alle Rindlyfde Trige
 gude, og alle skone Enkelter hoi
 for, jeg skulde ikke for til Skamme
 nu, da jeg angang for Alton for i Jorden
 at giste mig, skal den giste indtækt den lille
 Gaard en Kan, Lige for? Det kan man
 kalde Fatalitet! — Men den maatte ingen

F. Dunsen Fjerner
 gar lagt an
 paa at faa
 uig indvise,
 det i Algen,
 skal Duam,
 minning Sam
 forangang
 indet uig ud
 drage.

Jener men i den Ransh; ~~men som jeg~~
~~men som jeg~~ den som jeg
 ikke, kulle nappo ikke Jernne ud af min
 Møntslags Jorck. En Jern, som
 jeg, maan ikke skien en Cose af en Fornal,
 den, ikke at fiste Jernsten af sin Mønt,
 rask. — Vi s. Læger nu ring af. Den
 Brænde til en forfæst Møntslags Gaard,
 den som en mig en Jern Ropie af en al
 for gude Original, den skal nok at
 det skal det bære for. — Den gar
 Jern for den inden ikke indtækt sig.
 den som en Jern Ropie. Jeg maan for
 den lille Gaard anden Gang Oprie.
 Jern Ropie.
 Theresia Blank.

+

Theresia

Wan sig mig dog, hvor kan Ritmesteren
 være færdig?

Blank

Ja kommer nok, ja ja sin Efterside
 aet for hien.

Theresia

Ja, ja nu jo, altho' altid du først ja
 i Stuen. Ja ja aldrig for last mig
 hin paa sig.

Naar Morgen solen blikk din
 fortroelig Lend indseger,
 Og nye opdagelse af Sandhed
 Med Lovet Løst og Vægen,
 Al finde aet min Lærling
 Som man kan sin Efterside.

Naar Nattergalen, se og Jule
 Sin første Anad i Stuen,
 Men Tansker og fornøjelse
 Al mandt Lend glæmmer,
 Du søer paa min Lærling,
 Som synger sin Efterside.

Naar syngt, som Jule med Vugges Sang,
 Ja det af Rind springer
 Som nu, der kommer, som ja slog
 Paa Rind og Rind Rind
 Du siger for min Lærling,
 Som ja, for til Efterside.

Blank

Jeg Lend Lend nu Jule dog paa min Lærling
 Lige Lend Lend, men det var Jule.

at æfjólshum. Gæf þu all þar þess. Þú.
máttu. Þu þarðu ætíð í þu þýttu þess,
þu máttu þarðu þýttu.

Therese.

Þú ert þu þu? Þu ert þu þu þu?
Þu ert þu þu þu þu þu þu.
Þu ert þu þu þu þu þu þu!

Blank. / Therese.

Blank. / Therese.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.
Þu ert þu þu þu þu þu þu.
Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu!

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Þu ert þu þu þu þu þu þu.

Mamse! I det tal og saa saa sin
og spille Mastrach, ligesom jeg selv kan
nemt nok til at gøre med skues arrig
fige, for at lide min fange. Man kan
den en den fange jeg tal stille med sans
sam.

Minne Dams.

Ridm. Dams. Blank. i aff. h. 1.

Ridm. Dams.

Der er! for tal jeg sig
sket fige til mit Dage!
Gudigt mine min Dage sig.

At! til min, til alig sig!

Man seer om den den Gule fige? For seer
den i dag saa længe? Blank.

For Ridm. Dams! Der er Theresia Dams
mig til den med at ubesagligt Arrang. Dams
Larsen

Ridm. Dams.

Sarlini gennet sit Damsig.

Blank.

Det bliver indet af. Jan Jan Dams sig,
Man kan den Jan ikke sigte af Dams Dams,
og kan med fange sig med sin Dams Dams,
allene for at fange Dams, at ikke sigte
den, som nu dog maan den — at den
ikke stille Dams Dams.

Ridm. Dams.

Sorbet!

Blank.

Ja, i Dams maan Dams Dams
sa langt for den, at den gaar i Dams.
Dams med den gamle Dams Dams,
den Dams af Dams Dams, som den inden Dams

for langt siden har været forlovet til.
 Han er alt kommen; og giør ikk nu
 Coup de main, saa bliver hun aldrig
 frøs. Hun tør ikk mere sætte sin Fod
 ud af Grøften, og derfor sender hun mig

Atkomst.

Alt hvad han fortæller mig om, for
 Løgnakt! en saa forunderligt

Blank.

At den ikk kan træffe mig. Det saa hun
 forud, og forsynet sin Opsandt udfors
 med alle Creditiv: Leve for ham Kungen!

Atkomst.

En ikk muntligt. Ja! Lidt ligesom og skien
 for tal foruds! Grønne, skal vespire

Blank.

Naa! Kun ikk saa sig sig! Det gaar
 ikk saa let. En har har mind ringe
 Cykel at bestille.

Atkomst.

Hvad er da skuen forkomme? —

Blank.

Men bærer du alt det! Han er ikk m-
 en kommande mid Om er. At ønske sig
 en dailig Kig til Kom, no jo saa na-
 steligt som noget. At Man kan er af-
 ter kan gjendige Rosen, men det er Ro-
 sende egne Skjold; for den er den saa
 gjendig?

Atkomst.

Har sin Lignelse, og sig smad for-
 kunne vil jeg skal giøre.

Blank.

Viste sig Klig forfra, inden at noget
 Manuskript forer alle for den, for
 til den Løndagstid, og der forer
 en Mogen i Løndagstid. Men den skal

En solen mæder sig i sin Evne, der nu
sin Komme til den i Mandfolkke
og overmalet i Ousigtet, at det la
der som en færdig faar en Bænk
og som gæver sig til den første bødte
Kædet, som kan lide Bænkene, som
ge til Gjæmme Mandant. Omsider
nu er det nu for sig, som Oben
den end at give sig tilfærd, og den
gamle færdig færdig og lægger sig

Edw. May Turner.

Gueligt indænk! Jeg elsker at næsten
 Lomme Gueligt Willin.

Land

Du, hal, snart møn jeg. Men
 du maaen jeg bide om et Læsel, at
 jeg kan fortælle mit Arbejde.

Redmy Farm (Laird nu
Lombay Dr 02)

Son der! Sigg sig ~~am Ennigek af Vinuun~~
 am Ennigek af Vinuun frow paa Ennigek En,
 Standiged. Vigg sig vander Ennigek end der

27.
 minnertlig, Ukaalmodig, min egen Siel
 min spætt i uallkom (Jaar) fæiggem.
 in haab og gæstlig
 minnertlig.

Blank (all over)

[illegible]

Ratifikij (Kommer bay tra
minnes Lant gaver bont
tal sin andren Stich.)

Raspby. (alluna)

Smør din Gjæst her, så og kender
sig! Jeg kan ikke bliu klog af den
Normalter. Det er sandt, som pænt
paa som en Dind, og som en tro som

Guld. I den Guldsmide kunde min
 Omsætning aldrig faa et nu bidrag. Og
 den som solde mig brygget og saen af
 som. Men Vardet var som aften, som
 nu Sprængbælt, og al faar Lou, det
 har som i Salen. Aldrig kommer
 Sælden nu for at til, selv at min
 nu Gaard. Nu, jeg har kintet den
 den gik for sædvanligt kladt, som
 Markensindene, men fandt ogsaa
 Skillingen, og dør som Gennemseend.

Blant (by Tønn)

Rosette! min bedste lille Rosette!

Raspekj.

Ja, kære du kære pære funder. Napper
 som lig, som funder du! ~~du~~
~~du~~. Du blinder mig, du formaler
 som du selv frenges til. Jeg tæn-
 der, som Gang den var at Marked

eller nu fortid har omkring, så som
 nok al den Vard fra lig, eller luf-
 der lig ind, at du ikke skal løbe
 efter en Kig, som du nu rimeligt
 soe.

Blant (Kialne bay
 Tønnu paa den anden Side)

Rosette!

Su!

Raspekj.

~~du~~ (ind i min Tønn) nærmere du funder
 ikke. ~~du~~ (nu ingen af disse Kladder,
 som man giver sig, saasandt funder
 lader sig se. Tænker jeg fandt
 net, som funder du ~~funder~~ ikke men
 nu god Capitulation.

Colen Tønn.

Blant. Raspekj.

Blant.

O min gode gamle Ann, er det lig?
 For, jeg har noget nødvendigt at
 tale med Rosette, og jeg kan ikke

gæver fra Klættun; Obunsten gav
givet mig nu Læmmerstien. Gjør
mig den Læmmerstien, at jeg færdig
og bring færdig til mig.

Katyskij.

Mi, færdig færdig. At færdig nu
færdig, det er nu færdig Læmmerstien.
Nu færdig færdig, det er nu færdig færdig.
Nu færdig færdig.

Lant.

Om færdig færdig. Man færdig færdig
det er nu færdig færdig. Og om færdig færdig
færdig nu færdig færdig færdig færdig.

Katyskij.

Mi, det er nu færdig færdig at færdig
ind paa en færdig færdig færdig færdig.
færdig færdig.

(Gærdig)

Lant.

Man det er færdig. Man færdig færdig

glædet det. In Man færdig færdig færdig
i færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig

Katyskij.

Ja, jeg færdig færdig færdig færdig færdig færdig

Lant.

In færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig

Katyskij.

Ja færdig! Man færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig

(Gærdig)

Lant. (færdig færdig)

Og færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig

Katyskij. (færdig færdig)

Og færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig
færdig færdig færdig færdig færdig færdig

Gans fulldigsd blinnu til Individeni!
Antthanda Sonu

Blant (allinn)

Simdun jng Ingunn og Ratsky' mt, þau
virkku in nok Medicinun, nutun in non
sigr allur ekki. ~~Man þau er in fjelling~~
~~þau ekki þau þau in fjell, inna at~~
~~þau þau, og in inna gæd Ratsky' er~~
~~og þau allur in þau þau. Nu er~~
jng og þau þau þau inna gamla Dragn.
þau er þau þau þau inna inna inna
at menn þau og erlig, at inna. þau inna
þau inna at læggn in þau at þau þau.
þau þau. Og inna þau þau þau þau.
Nu givdu inna at þau inna at þau.

Antthanda Sonu

Charissa. Blant

Charissa

Jng þau þau þau ekki, inna þau Blant!
Blant

Og þau þau þau ekki þau inna inna,

inna þau þau. Jng þau inna inna inna,
blik inna inna inna inna.

Charissa

Ulykkulign! þau þau inna inna inna-
þau þau?

Blant

Ja, þau þau! þau þau inna inna inna
alting. þau þau þau inna inna inna
inna inna inna og þau þau inna
inna. þau inna inna inna inna. þau
inna inna inna inna inna inna.

Charissa

O þau! þau inna inna inna inna?

Blant

þau þau þau inna inna, þau inna inna
inna inna inna. þau inna inna
inna inna inna inna inna. Nu inna
inna inna inna inna, inna. inna
inna inna inna, þau inna inna inna
og inna inna inna inna. Jng inna
inna inna inna inna inna inna inna

Skibet, og skopaa sandt sam. Siden
skal jeg nok tale Obangsten tilforn.

Chansia.

Men skal jeg da forlade min fader,
inden i det mindste at han sam?

Slant.

Nu, min bedste frøken! det kan min
ligt lade sig gøre. Han mælte
migt, hvad der nu var for. Ind
inden tillader Siden det ikke. Det
mælte man ikke. Skiden han
opfordre saa længe, at han blev gan
den, smilte Nag mende det ikke
mende?

Gur. Al! jeg kan nu undgåen Nag.
Når jeg al! det faderes Arnen,
Lommen han med bitter faderen
Smilken sort og grønne Dag!
Al! jeg trofaste flykte smige!

Al! jeg, som min, minne Siden
Slippe sam i Lykken Arnen,
Smilken Siden! smilte Nag!

(Gaar ad Komme til)

~~Slant~~
~~Al! jeg, som min, minne Siden~~
~~Slippe sam i Lykken Arnen,~~
~~Smilken Siden! smilte Nag!~~
~~(Gaar ad Komme til)~~

Smilken Siden.

Slant (allene)

Nu har jeg minde Siden. Er nu sort
i Skibet, saa har jeg lig migt. Min
Siden skal nok solde lig. Nu sat-
te der intet andet, end at jeg var-
var den vordige Rosette, og bryde-
mælte han med til den faderen
mælte. Han kan sin ikke det!
Rosette! Nu har jeg minde migt

paa Galten. Dants til Cirkelorden,
 Dants for at skille mig mellem din
 mund, for jeg foragter at man
 sandt elsker. At bliu med af
 mig nu gammel Lægen, det ko-
 stur. Si saa bliu der nu færd
 om Lægen, saa at man kunde
 forstaa mig nogetid at al den min
~~forstaa mig nogetid at al den min~~
~~forstaa mig nogetid at al den min~~
~~forstaa mig nogetid at al den min~~

Det gamle Dants.

Rosette. Dants.

Rosette.

Nu, smil mig! Atter sig,
 du Umættelige!

Dants.

Ja, min Dants, atter sig, men af-
 skend sig.

Rosette.

Af, kend! Du vil mig aldrig vane.

løbe fra mig, efter at du saa læn- 37.
 ge nu løbe til Anden?

Dants.

Nei, du kommer nok til at løbe fra
 mig. Du bliu mig migst i dag,
 du lille Skindbarn. Men jeg
 finder mig der som nu Kilo.

Rosette.

Jeg bliu dig i dag! Nei, smil mig,
 Dants. Det er mig at Kilo.

Jeg finder dig. Du for for ofte
 brude min Løfte. Gode fjerne
 kan bliu du nu min mor.

O, min den minlige Løfte og Dants
 Det lyttende Løfte og den La-
 brude Løfte,

Den minlige migst som nu min
 forstaa migst!

Dants.

Og jeg nu ikke bange for den Videns.

In mildt Anstund budkræfter, smør
 ofte jeg har svinget om dit Bred
 og Sukket efter ~~et andet~~ —

Rosette. Jeg takker mig lod af dig,
 Sykkel, budkræfter;
 Jeg modtog din Guldning; men
 efter har Dagn,
 At flykoms ned til jeg det bitter.
 Du Daggur at smagn.

Lant.

Ju drak du det? Naar Jalouzin kom-
 mer og bryder sin Gald, bøn du for-
 misten flyktende, for Tak! for mig
 intet. Men naar I nysgery er kom-
 mer i mind at nippen, lader I ingen
 Skuld gøre forbin.

Rosette. I Søndst Dagsværing, saa sm
 og bafendig

Med Sniggur saa kraftig, med
 Monund saa skændig,
 Du grov, saa mangen nu myl-
 dig Kign alundig.

Lant.

Det er altsammen tilgivet. Naar du
 ikke har og opsig gammel Snid.

Rosette. Men kend af de mangen for-
 giftede Dagn,
 Jeg hær det til saarnde Lær-
 te tilbagen;

Saa du af jeg mil, indnu Opfor,
 dig piun og plagn.

Lant.

Saa du af? Du har jo aldrig gjort
 andet. Men for Rosette! lad os lo-
 se at Laand, som gnamer bygge om
 Ginstur. Jeg vil givne af Naan dig
 til en flykt, som kan giøre dig lyk-

Kaligam nu jng fan.

Rosette.

Gid m' him ikkun paa at findt at nar-
re mig. Det koster sig det skæm
Ansigt.

Blank.

Det er min nærmeste Almor. Ritun-
stuen, som fører til Thronen, kommer
ikkun for fjerde, men for sin Skyld.

Rosette (i det hun sa-
rer lød paa form)

Tænkte jeg det ikkun!

Blank (Læser sig lød)

Mi, for dog! Han har forgiven den
ligesom til troknen for det budet at
lære at kende sig. Han er dødelig
foraltet i sig. Han tager m' Ma-
ken af, og læder sig bide at skine
den ham sin Gaard og det første.

Rosette.

Smilken Roman! Ja, ja, ja!
Blank.

Intet mindre. Det skær jo alle da-
ge, at man fører til Younger og sal-
ver af Hjørn. Man har nu det i sin røn-
neste Lærligst. Og vil han ingen
Opfugt giør. Han sæder da vil sa-
ge Mandklær paa, den jng althor-
th har gjort Oustalter til, og saa
kommer ^{da} til ham, jo som jo fatter, da
han alt menter sig med det forfalden
Det minder det gode Lær.

Rosette.

Altsammen, saa monstret indtænkt,
at jeg ikkun kan bliør mond paa sig.
Lafsa!

Blank.

Den ikkun. At du skal no far, jng
siger intet andet med smad, andet nu,
den skinn Lær læk. (Lær du op)
du mind sin trokne har spæt du

til Sam.

Rosette.

Og jeg selv har bragt Sam sin fra
Gave.

Lilant.

Oa maan du og vinderen med smilken
gæst Du har, saa paa dig, og smil
saa trykkes du Gæst. Ikke sandt?

Rosette.

Ja, saa man gæst har bragt; men det
er for den Gæstes Ønske, der Gæst
er det du.

Lilant.

Nei, lille Gæst, der bragt du. Saa
maan jo selv budt mig det. Jeg har
det af Gæstes egen Mænd. Den for du
der for dig vinderen Lørdag den tilbage
til Lørdag paa, at saa ikke tænke
paa Gæstes.

Rosette.

Jeg tror dig ikke; jeg tror dig ikke

Du vil giøre dig Løb fra mig.

Men —

Lilant.

Sagte dog! Jeg skal sige fuldkommen
Vil du sig tilfælde.

Tjællende Tønde.Rapskøj. Lilant. Rosette.Rapskøj.

Det er vel, lille Jomfruen! Guld sin Sam
for. Saa vil giøre sig Løb af sin
sæde Mænd. Mig lod sin og Løb
med Lørdag. Ingen sære Kok-
ker ingen Mænd.

Lilant.

Saa, sære for jo den Min, Rapskøj.

Rapskøj.

Nei, mand! giøre jeg ikke. Saa kunde
jo sære sin Løb, saa ikke sære.
Og saa sære sin mig nu lille Jomfruen
for, som Dokteren siger.

Og jeg fandt ikke forbi Træer i Na-
videlighed i Gæstet, og han maatte
søppe mind, saa from som ~~han~~ nu,
og saa sprang vi, og saa kaldt vi; men
til sidst blev vi liggende, og saa fandt
vi den kalden nu færd. Og vi gik
jeg hun og færd i den sidste slæde.
Og den sidste jeg spær til Aften,
nær for hunden var Drøjllup.

Rosette.

O! Ja giver Obusten ~~sig~~ sig! nok nu færd
slæde.

Raspekke.

Ja, det giver han, naar det him bli-
mer at Drøjllup efter den den gode
gammel dags Maade, kaldt af Na-
videlighed og Talvraide.

Lilauk.

Ja, at Drøjllup bør være lydig.

Alen han. Læn at Drøjllup smør sig -
stigt det gælder,
Læn en gammel dags Trille!

Lilauk } Smør man Mæsk med nu
Rosette } Smingom sig Læn.

Raspekke. Og fornu for alting at drikke.

Alen. Læn en gammel dags Trille!

Lilauk. Obusten dæmper den æde Tobak.

Raspekke } Læ! Læ!
Rosette }

Rosette. Møden med Ræst sig monnen
med Træk.

Lilauk. }
Raspekke } Ja, ja!

Lilauk. Gist, sidder Rødsen og søn-
ger sig glad.

Rosette }
Raspekke } Læ! Læ!

Rosette. Gør vi sig smiger i dobbelte
Ræd.

Slank.
Kaffsky! Ja, ja!

Slank. Anden at Luggur ⁶ndstaktn.

Kaffsky. Sasa, sasa, sasa!
Anden at Luggur ⁶ndstaktn
Af! allur kærasta Skiltn!

Kaffsky. Dandsn—

Slank. Og Sjngr—

Kaffsky. Og Drickn.

Slank. O! allur kærasta Skiltn!
Lann ik gammuldags Skiltn!

Anden Akt.

(Wnn for Obars, Huns & Gaard)
Könstn Scenn.

Kaffsky (allur, Staar og Lyttur)
Gör! Int ringur! — Int er nist min Eng.
Wnn, Kúlén fan allurnik mænn saa æðrun
sginn at fan kan ringu? — Hui, int lydnar
for Mark. Daadann Blökkur fan fan ikk
Int er nok vinnu Tokainar i mit Lomnd.

En Rinn kan giörn Storn Eng.
O! Man sunn al sturven gaar omkring
Som i nu Ring,
Og Skomann giörn Dandsn Spring;
Man fornn, som int mar nu Säljngn
Af Wirtuösur, linlig Sjngr;
Og Wirtuösur i fülde Sming
Som idel Blökkur Slinglingling!
Naar int saa Klingur, Sjngr, Lydnar,
Int er Musik som Lintat Smjdnar.
Og Skomann giörn Dandsn Spring
Og fülde sturven gaar omkring.
O! Rinn Eng!

(midt i Rinn saldar fan, og liggur
mar mid Dönn Sjngr fan Rinn)

Wnn mar Skomann og Wirtuösur fan
af Dandsn, saa Staar in Stilln. Int
kan jng ikk giörn; Hui jng kan ikk.
En Staar; jng faar at liggur Stilln.
Wnn at liggur blödt, int mar ogsaa
nu Rinn Eng. Og mid nu Rinn
fan man altid at blödt Linn. ~~Y~~
~~Int mindst er Tokainar nu god~~
~~Landskjend~~
~~Ja nu god Skiltn nu~~

(Singer mat)
nu / Liönn ling; nu / Liönn ling
Man singe i Söna Sling ling Sling
ling

Andru Jonn.

Blank. Røst (med Skæg og
i Mandfolkklæder, som nu
Luisen - Røstet, smittede af
for nogen Entenning
omme Røstet ind af Lisen
Lisen)

Ligger. Nu smiler han, saa lidt paa Eruf.
 sig Legendrik;
 Saa somnd han, saa got ud smad
 Saa Mann fik.

God Træng og længe Guldbrun
Vann

Maus mi foronykt Anisn monn.

Rosette. Nu i har jag brändt ett flytt
i kamn.

Blank. Og Tjener til H. Høns mnd.
Sigmund Samu.

Rosette. Jeg troer jeg kan sin søne med
Længsel mig møde.
Blank. Maar kan han alt konnere sin
Figer at gøre.

Dagga { Lau / Lal } ni langgon munta paa { miy.
 { Lad. Gann } { Dig.

Rosette. Jan 30 / 72.

Blank. Ointment. My former form snowed.

Rechts. Men had om Jan magnd?

Blank. Da fan ni fan or kn.

Hans Gonné nr. Ringst og Hans Nord
 nr. 12, mæd.

Rechnen ^{Fa.} ^(noch vor Bindung) ~~und~~ ~~von~~ ^{Legende} ^{nr.}

Engen. Ofnær vat, kal for vörn,

At ley n i fants Qin

zu H. & nos kann Licht!

Ogmont ist {mieg} 1. kal. August

Sano Royt ut förn liden

Y vetta marinn Longy!

Faa Lierlighe det søde Bælt.
 {Vi} til Gmunden ~~hvor~~ i det Bælt.

Ja jeg er gaar, jeg har den som
 Gjør jeg skal finde nyligst nu.
 Og lad dem der forminde Gubben
 som!

Mund me fornyet Rysen mon.
 Den fød!

Lant.

Ja nu stor Lykke tilbødner sig. Faa saa
 Van nu H. her bør du ikke gaa Slip.

Rosetta.

Og det som er mest smigrende; Krok
 nu gaar i Slip af sin Ridsmastrer.

~~Denne~~

~~Denne~~ Raskly. ~~Denne~~

Rosetta. Hvor er Jim? Mamsell Oplig
 og Jomfruen Slip! Smiltet Lufar skal
 sin vits med! — Smad far i gion

af min Plakke? (Lan kranter ind i
 Ligt)

Denne

Lant. Rosetta.

~~Denne~~ ~~Denne~~ og fornuftelig som
~~Denne~~ ~~Denne~~ Lad os nu ikke
 være længere.

Rosetta.

Mu jeg kan ikke begribe, hvor du er
 i Stand til at skjinde paa mig, og ginn
 dig tilstand med at midst nu nyligst
 Rign.

Lant.

O! dette (for Lant Rignen op) trostam
 mig. Dette Guld far far skintet mig.

Rosetta.

Mu smad er dette Guld imod nu al.
 skal lide nu?

Lant.

Ja, kinnidner jeg det art, saa mangler
 du aldrig nyligst Hammen, der far
 det.

Rosetta (med gule)
Denne

Og du faar dig med smad nu.

Lilant.
Om en saa man? Du mig skal kan mig
pr mere inden tiendsten.

Rosette (fast)
Næi migst ikke. Sige mig kin sam
ist blinder?

Lilant.
Det lær jeg nok mere; det var du
ikke kinnd mind at mind.

Rosette (salm opstand)
Oja! Alti, skille jo om ad, og mind ob
to om det forbi. Du kan va giennem
tilstaaes, som det er, som jeg skal af
saa lade dit første til.

Lilant.
Det kan jeg ikke sige.

Rosette (bysten)
Du kan ikke! Altsaa far du dog ude
mind nu. Tænkt jeg det ikke nok!
Makunnenlige, mindre forreder!
Du kunde va glæmmen mig saa lat!

Du kunde bortgaa dit første forand
jeg angang var ind af Oxenun! O! du
far aldrig alstet mig.

Lilant.
Man er du forrykt? Er det ikke lig
var giør ist sammen? Makunnenlige,
mindrige forreder! Ogsaa du ikke
salm du nu flykte til den anden!
Og bør jeg ikke holde mig, kære løb?
Skal du ikke nu anden lille sign
til at troste mig, naar jeg taber, saa
du nu som lygel?

Rosette.
Makunnenlige lig kin ikke at, spotte
mig om i tiobut, du naragtige
sommerfugl, som flygter fra du nu
til den anden.

Lilant.
Ladst Rosette, mer dog stille!

Rosette.
Næi, jeg vil om giør stor.

Lland (for sig)

Jeg maaen snakke med dig til nat. (for sig)
 Jeg har prøvet din Fierlighed, og find
 den den man som Guld. din Falden
 nu det brude Længe, at du har misset
 mig. Du er bitter; men du er pa
 lidelig. Du har forladt mig til at
 tro, at jeg tog nu anden Fierlighed
 med mig. Men jeg smager dig til,
 det var Spøg.

Rosette

Nei, det var ingen Spøg; jeg kender
 dig. Men du er nu Obustan. Sammen
 snor skal jeg se.

Lland (i det han ligger
 sig i en travl bøj og
 funder)

Lyk mig, du er Rask og bliv den
 Gald tron. Jeg skal søge dig, men
 du ikke med den Rask.

Vinden Stuen

Obustan. Rosette. Lland.

Obustan

Sammen er du! Gald mig du for? (for sig)
 Snor bange du nægtet?

Lland (sagt til
Rosette)

Om du, Liden kender dig, så gik det
 galt. Du maaen græde for at fortil
 du din Rask.

Obustan

Naa! Gald er det du minner du?
 Dig, sammen er du?

Rosette

Ja — Takke — Fald — som —
 som — som —

Obustan

Og jeg tror du er nu Takke Liden.
 ling. Men ~~du~~ Gald for du for at
 bytill?

Rosette

Jeg — er — blumen — snor —

nat - til - En - far.

Obenstun.

Og som nu du har smækket dig?

Rosette. ~~Alene~~

Kit - en - far - Mal - lig.

Obenstun.

Mallig! Det kan jeg ikke se. Nei, far skal se for sin stand; som kan ikke smække saa snig nu Børnet.

Rosette. ~~Alene~~ ~~for sin~~

Oa mand jeg kan far sagt, som solider nat mangt af mig.

Obenstun.

O! En far bider sig noget and; af som flabunde nu Læberat kan som intet solide. Nei, du der vil bli en nu go Lægermand, maa mig en Trap smad i hoven i far. Det er ikke nok med at bære den korte Tæppe og sove

Det er ikke den tynge Tæppe, der gjør Lægen. Du skal ogsaa gøre som den nu Mand, og som alle Mennesker ligner i Finnen, som du har Mod i Dristet, og mind med sig selv, at som nu mæd at bære Folk solider af som. Allers mindst maa du taan og kende naar du ser din Officer. Da skal du glæde dig, ligesom nu mæd den, der mæd er en god Læge.

Rosette.

Jeg - far - min - Bismestue - og - saa - Læge.

Obenstun.

Min af smad Folk er du?

Rosette.

Jeg er -

Læge (i sundt 6 Mal)

En Læge til Rosette.

Obenstun.

Saa! Da far du en anden Drist.

Ofi du mar saa kiel, saa mandig
 som sin, da giord du en god pign
 i v. latta troppen. Naar sin opin
 ned til hand, kinnu sin nigg i v.
 budyte byr.

Rosetta (byttu)

Da er min byttu sandelig faom og
 mild nok, saa længe man ikke vill
 gnu.

Obustan.

Lar du mig ikke kinnu pign. In
 kronen viel er idel tærd. Man
 du skal præn, ~~man~~ snor blid sin
 ar. Ing mil kalde paa v. Fugl.

(Lan gæver til Jönn. Læst og

Rosetta smitte bort)

Jönnu ~~man~~ Jönnu.

Obustan allan mæder an
ad Jönnu)

Rosetta!

Katyskj (indnu for min
aftr ligant Mæ)

Min Læst!

Obustan (saa sig om)

Man snor blev tærd af? Det er
 aldrig rigtigt. Katyskj!

Katyskj (indnu for)

Gør Obust!

Smitte ~~man~~ Jönnu.

Katyskj. Obustan.

Obustan.

Snor er Rosetta!

Katyskj.

Ja det maa nokke mid.

Obustan.

Sin smitte mig dog i v. Dind
 v. ind, da jeg kaldte.

Katyskj.

Har det ikke formået, der kaldte?

Obustan.

Nu mist ikke. Det maa mig.

Rasiskj. (allurhætt)
 Já, þá er eit gullur íkku fandi Dúlu
 var smátt. Þá er eit Rasiskj.

Oburstan.

Naa! Og smáð þunegnir lig til at auta-
 ga eitlu Malu?

Rasiskj.

Öt mar at Þriggþúð, þurr Oburstan,
 þom þag allurinn nungang — þag mun
 ikku om eit mar i. Þag allur i Gæar
 — ~~þu~~^{vilur} þillat þau. Öu þurr þor-
 mæltur kúrraðu nistur þauðu þom nu
 álur, og þaa þamdu þag þinnun laðt þom
 þag mar Magnu, og þrýkt þau at
 got þuþar kýt þau Nubbat.

Oburstan.

Öt er Tokáinnun, þur vörmun lig til
 ristur Galyþabur.

Rasiskj.

Þa, om þu þaa mar, þaa miþur eit
 Minun er god.

Oburstan.

Man þmor er Þignu!

Rasiskj.

Þormodmullig nubbat eit þar Öunur
 þu þaa þu ngun þauðu, þa þag þörtu
 þum þist, miltu þu þuþt þlynn at
 þömun til. Þag þörtu þum þalu om
 at þinn þlip og þaan Gþip, þu þlip
 og Gþip galdt eit om. Þag mun
 ikku mættun nu eit mar i Gæar,
 þu þag þar þomþt þuþu.

Oburstan.

Þag þar þu þo mænt þur nuþu.

Rasiskj.

Þa, þa þar eit mænt i Þag. Man er-
 þu miltu þu, og þag kinnu ikku folu
 þum; þu þag mar þalu i Þömun.

Oburstan.

Öt laður til at þu er þaa nuþu.
 Man þur til þu mægnur. Þuþu er
 almorþig. Þu mar nu þuþ þauþ, þom

gan sig ind for Rosette's Dørr. Min
 elskede om din far nu Dørr?

Rosette.

Jeg tror ikke din far samt nu for.
 Om din, siden far savnet nu, skal jeg
 ikke sige. Men det far nok nærmest
 et Dødsbenediction Dørr; thi Dødsbenediction
 far Hjørnen altid omkomplatter.

Obrytten.

Det maan man kanvillere. Sænge
 Gæde mist nu om Dødsbenediction. Far
 sige, far om Rødt, Rødtstærke
 Gæde, al den smert som til Gæde.

Rosette.

Min far jeg Lige i Tingen. Tomfærde
 Slip nu mist løbet bort med Rødt
 Tærne.

Obrytten.

Smilken Dørr! Far, Liden lade min
 Dørr, siden for den Dørr Dørr?

Rosette.

Ja min far Obrytten, det er nu Dørr

man Liden ofte Liden i Dørr, min af-
 tær i Liden. Det er mangen nu
 faar den Liden Dørr.

Obrytten.

Jeg kan ikke tron det om far. Far far da
 det min Dørr?

Rosette.

Min, din er ikke Liden din Liden.
 Og naar jeg Liden det, far er din ogsaa
 ind.

Obrytten.

Smert. Oggsaa ind?

Rosette.

Med efter Rødtstærke. Jeg Liden den
 Liden om det Liden ikke Liden far
 Slip af far, og den anden Liden Liden
 ikke Liden Slip paa far.

Obrytten.

Jeg Liden ikke det Liden, Rosette.
 Liden. Min, Liden er det. Min Dørr
 ind den ikke Liden! Rødtstærke ikke
 Liden! Rosette ind Liden! Min, far
 er noget galt paa far.

da mig, naar jeg skulde sige mig ind
 af smidde Almen, naar Cinnestuen lød
 paa nu tid kaldte mig fra Gaden!
 Og nu! Nu skal jeg midst i Gaden, for
 maaskee aldrig at se Gaden mere,
 aldrig nysgæret at kigge — tilgimm
 Gaden! Endog den smukkeste Løst,
 at se Gaden angende Løst sig i mi-
 ne Almen, har den berømt mig. —
 Du mil, du mil migst angende Du M.
 taknemmelighed, Guds, men da
 nu den uligekalige Gader ikke nu-
 er til. Nu, jeg holder ind, da den
 græsomme Løst dræber mig —
 Jeg samer faarbt, Du skulde nysgæret
 forjækket minen Qim til, og Løst
 nu vakkert Caar falde paa min
 Løst Gader. Men ak! i Døden falde
 skal jeg nu ligge forladt! — Ja!
 Qid jeg nu falde i Kampen, saa
 milde dog minen Vred brøden Løst

mit Løst, og Løst ind til Gaderne med
 Gaderne Løst, og minen Løst Løst
 milde berømt mig den sidste Løst.
 Gader med Løst Løst. Nu har jeg ingen
 anden med dig, er lige gammel Løst!
 O! samer jeg Løst, at jeg nysgæret Løst.
 Du den i min Almen, og min den
 den Løst Løst af dig min Løst,
 min Løst Løst, min Løst Løst
 og min Løst. — Du god Løst Løst.
 Du har du; mange Løst Løst for
 den Løst Løst berømt mig; men-
 gen Løst har du Løst paa min
 sidste Løst Løst. Jeg takker
 dig Løst, nysgæret du saa Løst
 berømt mig har forladt mig. Jeg
 med du mil ogsaa paa den Løst
 minen, Løst Løst jeg har Løst.
 Løst dig. Mi mil Løst Løst,
 i Løst Løst du Løst fra mig. Løst
 Dag jeg har minen at Løst, mil jeg
 Løst for dig. Men kan jeg Løst
 Gader Løst, Løst Løst Løst

Siendige forlør du det Væmmen! Ja!
 Sam, sam bør jeg bære, som du
 du har rømt min Færd! Og dog
 maan du Gæm, jeg undvæber om
 Sam, væmmen du armen Figen mind!
 — Giv som en El, stand! Gud min
 Dyrker ligger du Daad paa! Gud
 Væmmen kan mit Gæmte ikke lade
 sig!

Ottund Sam.

Rafsky: Obustan

Rafsky

Nu for Obustan, nu jeg, saa minnet, som
 nu Lysar bør væmmen, naar sam, det ind
 Væmmen. — Du nu rigtig nok to Mand
 velsat. Resultat og Væmmen
 nu borte, og Væmmen mind. Man far
 ikke, som Gæm, siden i Morgen.

Obustan.

Og til Ritumstannen som man fulder
 intet, som?

Rafsky.

Ja, man far. Gæm far min mind, søgt

Væmmen Gæmmen. Man far, som sam
 smitte ind af Længen og Lægen Væmmen
 Spørsmålstil til den Lægen Skov.

Obustan.

Det kan jo ingen anden sam væmmen ind
 sam. O! det er alt for sandt. Min
 Datter nu forlør, som nu som væmmen,
 og min Gæmmen nu forlør; jeg som
 Gæmmen aldrig min.

Rafsky. At sam, alskur jo som væmmen.

Obustan. Og, saa Gæmmen som forlør.

Obustan

Rafsky

Sam } ni } Datter Gæmmen far.

Rafsky. Gæmmen Lægen at Gæmmen

Obustan. Lægen at følge Lægen Væmmen,

Obustan

Rafsky

Det } du Gæmmen } mind, og sam!

Rafsky. Det Lægen jeg mind Lægen Lægen
 du Modvæmmen til min Lægen.

Gimm bad mig Trignens Tømmel maln
 Gimm bad mig længe længe baln
 Om ulykkeligt fædres kappen daad.
 Den ingen Kiel fandt færdig mønt.
 Med kjæde Gimm om fandt Drenge fort
 Svært smialte, svært færdig flød i Græd

Obusten. O tin! far Medigut mind min Drenge
 Jeg følger Alt mind færdig fald.
 At' jeg far tabt det bedste Gimm;
 For Trøst Gimm mig berunder Gual.

Katysky. Gimm ikke faldt; det kan ni mænn.

Obusten. Og til den Blodstun senger sig!

Katysky. Kan nu færdig, nu Mand af Am!

Obusten. Kan far mul og bristkelt sig?

Katysky. Nu, jeg nu to, jeg følger sig.

Obusten. Ja nu du to, saa følg mind mig.

Obusten }
 Katysky } Ja op at forfølge den Rønne!

Obusten. I smor far mind nu!

Katysky. Om Rønne den nu.

Obusten. Mind trofasten Tabul, fandt færdig
 jeg klønn

At færdig den Datter jeg fandt
 saa færdig.

Katysky. Wenn om du mind Tabul i færdig
 den fandt klønn
 Saa færdig dog den Datter du fandt
 den saa færdig.

Tredie Akt.

(Skuepladsen er en indhegnet Part af Skoven. Man seer
et Gierde med en Stette.)

Første Scene.

Theresia (alene).

Min Ladisla, hvor er Du?
Forgieves jeg dig søger her.
Den mørke tavse Skov
Forsøger mine Redsler.
Af! om de havde fundet dig,
Og ført dig bort til grusom Hævnl!
Dog nei,
Jeg hisset seer ham komme
I Krigers skionne Pryd.
Men af! det er
Kun Solens Lys, som mig bedrager.
Jeg synker under Bægten
Af Frygt og Angest.
Ei fiælen Længsel Brystet hæver;
Af Redsel for hans Tab jeg bærer.

Ladislá! af hør min Stemme!
 Svar dog paa mit bange Raab.
 Kom, den Tanke at bestemme,
 Som vil dræbe sødest Haab.
 Kom og favn Din arme Pige;
 Viis, du fri, du hendes er.
 Dval de Ahnelser, som lige,
 Jeg dig aldrig stuer meer.

Men hvor er jeg?
 Hvor har min Angest ført mig hen?
 O Gud! hvad skal jeg haabe?
 Skal jeg ei meer dig see, dig favne?
 Det er for haard, for grum en Skiebne.
 Jeg taber alt. Jeg maae forsage.

Hvor er du, min Elfte? hvor skal jeg dig finde?
 I Længsel, i Qualer alt Timer henrinde.
 Jeg er, jeg er uhykkelig!
 Hvor kan jeg aande uden dig?
 Hvor er du, min Elfte? hvor skal jeg dig finde?
 I Længsel, i Qualer alt Timer henrinde.
 Min Ven mig forlader; forsvole jeg bør.
 Jeg stielver, jeg segner, jeg iisner, jeg doer.

Ritm. (langt borte) Theresia! Theresia!
 Ther. Men hvem er den som kalder mig?
 Er det min Vens, min Elftes Stemme?

Ritm. (nærmere) Theresia! Theresia!
 Ther. Det er ham selv.

Anden Scene.

Ritmesteren. Theresia.

Ritm. Theresia.

Ther. Min Ladislá.

Saa er da Rummers Skygge bundet?
 Saa har jeg dig tilbage vundet?
 Jeg dig i mine Arme seer?

[Ther. Endnu min hulde Brud du er,

[Ritm. Endnu din glade Brud jeg er.

Ritm. Du blev ei til en anden bundet?

Ther. Saa har de Grumme dig ei fundet?

Ther. Vi tør hinanden favne her?

Ritm. Endnu min hulde Brud du er.

Ritm. Endnu din glade Brud jeg er.

Tredie Scene.

Marschly. De Forrige.

Ra. Arme Forelskede! jeg Dem beklager.
 Slyr for min Oberstes hævnende Sværd!
 Snysende vred han i Skoven omjager.
 Slyr at han ikke skal finde Dem her.

Ther. Saa vred min Fader aldrig er.

Ritm. } Han har sin Datter alt for kjær.
 Ther. }

Ra. Jo jo, jo jo! jo vist han er.
 Jeg hiffet hans Hiespere skuer;
 Med Sabel og Bøsse de truer.

Ra. Hør hvor de raabe!

Jæg. } Staae! staae!
 Tien. }

F i e r d e S c e n e.

Jageren. Tjeneren. De Forrige.

Jæg. } De med os tilbage til Obersten maae.
 Tien. }

Ra. Ha, ha, ha! I vil dem tage?
 Vær saa god og lad dem gaae.

Ritm. Dette Spøg er uden Mage;
 Alt for vidt de Løier gaae.

Jæg. } Obersten os bød dem tage;
 Tien. } Hans Befaling lydes maae.

Ther. Mine Engstelser tiltage,
 Al! mit Herte briste maae.

Jæg. } Obersten os bød dem tage.
 Tien. }
 Rat. Ha, ha, ha! I vil dem tage?

Ther. Al mit Herte briste maae.

Jæg. } Hans Befaling lydes maae.
 Tien. }

Rat. Vær saa god og lad dem gaae!

F e m t e S c e n e.

Obersten. De Forrige.

Oberst. Tilbage!

Ther. } O Himmel!
 Ritm. }

Rat. }
 Jæg. } Der er han.
 Tien. }

Oberst. Forræder!

Ther. Min Fader!

Ritm. Dog vær ei bange.

Rat. }
 Jæg. } Nu skal De høre.
 Tien. }

Oberst. Frække!

Ther. Vi er forlorne.

Ritm. Vær uforsædter.

Rat. De arme ei meer kan reddes.

Jæg. } Hvad vil De? Ei Modstand nyttet.
 Tien. }

Oberst. Du tænkte Ulyk! saa grumt at forføre.
 Ritm. I disse Arme dig ingen skal røre.
 Rat. Hvad kan en Fader sin Yndling vel giøre?
 Ther. Al! jeg daaner; ja, synke jeg maae;
 Lad ei din Datter af Smerte forgaae!

Oberst. O tie! lad ikke de Ord mig høre!
 Ritm. O! at en Elsker de Ord skal høre!
 Oberst. Barbar! det kunde din Falskhed giøre.
 Ritm. Barbar! det kunde din Grumhed giøre.
 Oberst. Det Syn dig røre, ja skrælle maae.
 Ritm. Urørt Dit Die kan see derpaa.
 Oberst. Kom, følg med mig.

Ther. O bitre Smerte!

Ritm. See hendes Smerte!

Ra. See hendes Smerte!

Tien. Dit arme Hjerte!

Oberst. Du høves. skal.

Ther. Dit arme Hjerte!

Ritm. Hvad Fader-Hjerte!

Rat. Ja, for at doe jeg følger med.

Ther. Men Faste! vi skal tales ved.

Oberst. Det koster Blod! De tales ved.

Ritm. Det koster Blod! De tales ved.

Rat. Det koster Blod! De tales ved.

Ther. Det koster Blod! De tales ved.

Finne Akt.
(Se Bøll for Oberst)
Finne Sonen.

*Ratshj. (staaet al. hant brynd
 at her Ristaler og lægt
 him fan)*

*Fin! Jeg har mangen Gang prøvet Fin,
 og mind Oplede.
 Men i dag kan
 jeg ikke sin Fin i den Litterat. Som
 skal sin brynd Fin i den nu, som
 ande i Morges man fan sa her,
 ind for Datters flynde, ind
 nu mædig brynd ham, ja ind
 nu Fin! Fin! ind nu ægte Fin!
 Ofte i brynd, slok brynd i brynd!
 Men smad brynd i brynd! Men skal
 jo blod til. Om i ikke vil, sa man
 him fan. (Se brynd Oberst
 brynd litt ind, som paa him og stiller.)*

Charissa.

Så har betænkt alting. Det skal
 i den Træbe som altsammen har indbildt sig, at
 min Tante ikke kunde, og vilde ha-
 ge sinde til Rom.

~~Obrytten.~~
~~Det skal du se, at du har en
 anden Træbe med. Obrytten!~~
~~Charissa.~~

Mig indbildte du som en Forræder,
 at Ridsmanden havde dræbt min
 Tante ~~Obrytten~~ og maatte flygte. Du
 smør mig at det skal være Skibet. Du
 var så smag og lod mig smertale.

Obrytten.

Ubaringsige! Men minde!

Charissa.

Jeg vilde tage med som paa det
 Skib, som ligger (som gaar til den
 Vest og paa) gikst paa Strømmen.

Obrytten.

Jeg har selv mødt med Skibet, men

har tilstaaet for mig den Gals, Kien-
 vige Komplot. Som altsammen som mistet
 bortfødt sig. Det er nu forklædt
 Skur, og nu mig Manden. Du
 Ridsmand har ladet sig bedrage af
 min Forræder.

Charissa.

Og min fader vil altså —

Obrytten.

Engang som som en Mand af Alen.

Charissa (Snerøgt)

Ak! jeg kan ikke indtænke min Glæde.

Obrytten.

Det gælder ikke mindt din 2. Indtægt.
 Mind, som har forværet mig ind.

Charissa.

O! Gud! Men
 O! Vilgis som skinner Omvirkelse. Det
 er jo en Virkning af Forræderens
 Komplot. Vilgis som — for min Skid.
 — for en altid Lier Datteres Skid!
 Guld ikke op at man skulde bedste fader!

Obiustan.

Nei, du skal jeg altid være. Men
jag er smigermænd. Med Liden nu
ikke Liden blundt smidst. Ikke Bølen
bør ikke plattes med Liden.

Charissa.

Men i Wildfamsen! —

Obiustan.

Jeg er Wildfamsen Liden smidst Liden nu
Liden nær gaaende Midskuden. Liden Liden
Liden maatte Liden ikke Liden Liden Liden
Liden Liden Liden Liden Liden Liden Liden
Liden, og for alting min Mand Liden
Liden.

Charissa.

Jeg, som Mand! Liden for ofte Liden
Liden Liden Liden, og Liden Liden
Liden!

(Obiustan trækker paa Vildfamsen)

(Liden Liden Liden)

Vanta Liden.Ridmingsmand. Or Liden.Charissa (Liden til Liden)

Ja! min Liden!

Ridmingsmand (træder tilbage)Obiustan (Liden Liden til-
bage)

Jeg er Liden! Jeg er Liden! Jeg er
Liden!

Charissa.

O min Liden! Liden Liden Liden
Liden!

Ridmingsmand.

Liden Liden Liden, Liden Liden Liden
Liden Liden Liden Liden Liden Liden.

Charissa.

O min Liden Liden Liden Liden Liden

Ridmingsmand.

Jeg Liden Liden Liden Liden Liden Liden
Liden Liden Liden Liden Liden Liden Liden
Liden, Liden Liden Liden Liden, og Liden

ville kalde mig den Rømer, som
var.

Chorus.

Alt! min lykkel, du har lært mig
bedraget!

Ritmysterne.

Ja, til mig! Og indtil dette Øjeblik
havde jeg, som du har mig, som
liden af den som.

Chorus.

O! kan du, som har været den mine
den Øjeblik af Længsel til mig, som
nu saa faar om nu Mand, som nu
min fader!

Obus (barnet af
Hans)

Gy gylt mig, forblinde!

Ritmysterne.

Den Gyngersomme Mødernes nu
socialt. Først gik jeg om du,
saa for mig du. Min alle

Hovtun skal ikke sige sig for du
Hovtunets Gam. (Lan trækket)

Chorus.

Min, Læder, først skal du dræbe
du, du som at sige til Døden.

Ritmysterne (Bittert Hovtun.)

Det mig som. Du som, kilden du
nær som.

Obus (i det som
trækket)

Gad. Løst jeg! Min, dette Løst
Lod. Løst, Rigt!

(Hovtun som sig og møder
Ritmysterne med Dablu)

Chorus (Læst sig
til faderens fader, om
Læst som Læst og
Læst som)

Alt ja! Læst som. Min som nu Dødt,
du? for ikke min fader, som til
Lod, at mi som sin anden; at Læst-
Lod som min som Læst, og at som

Såls Dæl onnsod sig til at, miggy-
 vande, at trogget faab? Maa saa ikke
 kinstes til Rasken; maa saa ikke
 tabe alting ud sigte, naar den glæde
 den Ud sigt sminder for ham, naar den
 smaa saligste Tab træder ham? Ak!
 Dierligst nu den blide, den Guldgrube
 saalænge den er lykkelig; men den
 sover saa yverer Mistanken, og da
 bliver den det for det den glemmer
 den sin. Min fader saa jo selv nu
 faar sin Magt. Men der ikke
 indvirkende ogsaa nu Stormen saa sig,
 det ikke sinde, og Medfærdigheden
 blandt Galde i Dierligst begynde
 Men det da ikke ogsaa for næst
 godt at tilgive og glemme?

Obustan (Concort.)

Maan op. Gør Riksmester, den som har
 valgt sig fornermt med min Mistanke
 forlænger den anden Satisfaction?

Riksmester.
 Gør nu Soldat. Nok sagt. Men jeg
 skal indbude mig den paa at bali-
 lignen Ved.

Gensvar.

Gensvar!

Obustan.

Min. Den skal have Dannes Satisfaction
 Træp. (Gør som sin Datter tal)
 Den er den.

Riksmesteren (i færdig afbøde.)

Gjød! —

Obustan.

Men den, der bykildes for at have
 brændt, at end, der var nu ~~Obustan~~ Dannes,
 forvare den ogsaa Satisfaction.

Gensvar (til sin fader)

Saa sig, sin i sin færd, min fader
 faar sin i hans Dyrkelsen. Men
 smad Opriktning faar jeg den for
 alle min Angstelser?

Obustan (confererer fader)

Den er igennem min Dyrkelse, min mul-

Sigvinder Datter.

Pilmarstamme (gør lignelse)
Og min elskede, min tilbødte Emma.

Emma (i det hun, da hun
saw Arnen om hun bygge)

Ak! at omfamme den fuldeste kæder og
den oprigtigste lykser, nu den sidste
forfærdig.

Emma
Obertor og Pilmarstamme om-
famme sin anden med tans Ma-
nn) Dette Tor.

Raskkj (lister sig ind og
tager Kydelvoren bort)

Edanwiller kom da ikke til at giøre
Ulykke! Men kæden kiinde menn
nu Skiln. (han gæver)

Pyntet Tor.

Obertor. Pilmarstamme. Emma.

Obertor.
Hi, det er da en Skiln, som
indvinder sig at giække med os al-
le for. (Man fører to Kydelvoren)
Gad nu ikke? Raskkj! Gad tænk
du sig for!

(Gaar)

Obertor Tor

Pilmarstamme. Emma.

Pilmarstamme.
Smilken lykkelighed! Smilken Gunnik.
Lys! Og dog kan jeg ikke bygge om-
laden mig til den; dog er det for mig
som det var nu Om.

Emma.

Jeg kan heller ikke end tross min
fulde Lykke. Omringangen for den
minne Gunnik til den anden nu
for sig.

Gunnik. Endnu dette Gunnik bærer.
Skiln, så glad du til mig Endnu.

Chonfior. ²Georgea guu da
 seann, lighfow jig sear.
 In: Ja uuu fole d'ial nl.
 fow dig. — Rahstij
 Lad den brühu saar nu
 fole d'ial uuu, og end gam
 sin lilt.

Rahstij. Ja frowe, om
 gau guu iller flippom
 fra ob. Wat nu nu
 fow bistont fligghig d'ij.
 Mnu d'ial uuu n' d'ar
 blent optagt nu
 d'ial uuu af d'ar d'
 Ragiunnt, fow Rit.
 unston.

Ritu. Af wort Ragiunnt?

Rahstij. Ja, saubann
 d'ar d' Ragiunnt Uai.
 fowu.

Ritu. ²Wat nu munlig.
 Alln fole d'ial nl. d'ar
 d'ar d'ar, og fole d'ial
 d'ar d'ar. Fowu
 fow at Blagn.

Rahstij. Mnu Ragiunnt
 Gau jo bragt gau til
 at d'ar d'ar d'ar d'ar.
 fow, fow d'ar d'ar, nu
 oft fow nu d'ar d'ar.
 Gau fow unppagont
 fow, fow d'ar d'ar d'ar,
 fow at fow fow fow.
 fowu.

Ritu. Fow unppagont
 at fow, fow d'ar d'ar
 fow d'ar d'ar d'ar
 til at fow d'ar d'ar,
 uuu d'ar d'ar, at fow
 fow at d'ar d'ar uuu d'ar.
 (Gauu uuu d'ar d'ar)

Tinnu Tann.

91

Thansa (allan nstan)
Rimstann

Ja mi nil kappet und sin andru ou
 sinu var nlyknu nnt. Inl Lkal
 men sin nntu, men nu yod lrahtu.

Valignd min Dial u² suagur
 Wnt sin glavn Lann.

Thibunn stauysu laugu Klagnu,
 Lald for jagur Lann.

Freid ni unnu Wnt for findu;
 Ing min flstn waut.
 Nu for Lannu² Laggst² findu,
 Com for haadst seaut.

Alant Tann.

Lant. (Ladt i alln Maadn X
for Rimstann) Thansa
Lant (und Laandn for Laggst-
Ant, Lannu laugsum Lannu² for,
Freidlyst Lannu.) Thansa!

Garsia (Gaavne fongt hær
hæt til ham.)

Gjinnu umgonglig, minn Ladiola? Er þu
minn Ladiola? O! tal, tal, lað skunna
tamb gæð ekki mannan mig! (Dann
sam i Augistat) Ja! smáð þann jng

Colmte Penn.

Ritinnstannu. Oberrtan. Rafsky.
En fongu.

Ritinnstannu (Smíðandi)

Cróló! Jng samir unppu munn! Þýgg
yng, og Jn þróstun allt nu Mnd birlar.

Garsia.

Min smor kinnu þau kommu til skunna
Skikkulyn!

Blank.

Jng saan nok, minn frosknu! minn Ladi-
fönnulyn mildu jng mildu kinnu min skunna
og minn ut lauan Dannu frosknu frosknu
la frosknu, mildu ingnu Ladi frosknu ladi

Oberrtan.

Allinn inn Dinn vinstigsi, at þu sta-
ga sig nu frosknu Mnd frosknu nu frosknu-
rliq

Rafsky.

Jng þar mi inn frosknu, som smíðandi i-
ginnu frosknu som nu frosknu.

Oberrtan.

Og som skunna frosknu inn Mnd frosknu
þau frosknu frosknu frosknu til at frosknu.

Rafsky.

Þar þar Oberrt, þau þu skunna nóg nok
þau ut frosknu frosknu. Og frosknu
þau þau ekki blinn; ut mar ekki
ut frosknu frosknu; ut nu nu Ann ut
mann frosknu, og ut bór kinn nu
þau frosknu blinn. Tilund ginnu
þau nu frosknu innu ottu þau
nu frosknu.

Blank.

Jng nu i inn Mnd, at jng þau ut-
börk allting mnd nu Dinn, þau frosknu
som Jn frosknu.

Oberrtan.

Min, ingnu frosknu þau frosknu, þau
nu frosknu. Rafsky, lað frosknu

malforlænnt. Naaf komnu ind.

Rafskj.
Rafskj. Ind. Hal. Hæ.

(Gænn)
(Orttand. Tænn)

Obust. Rættstænn. Gænn
ja. Blant

Obust.
Sinn. Hælinn menn at Andstæb til at
indfænn fænn fænnstænn; menn in. Hal sinn
ogga sinn til at loinn fænn rænn.

Hættinn. Tænn.

Rættstænn. Rafskj. In. fænn.

Rættstænn (sænn fænn pænn blant)
Ja. Enog, vinn hættinn at nænn mig; menn
lignfænn sinn hættinn fænn indet nættinn
illeg, Hal ænn fænn illeg indfænn min
fænn.

Rafskj. (ind. fænnstænn)
In ænn Gænn, min goð fænnstænn,
sinn mul til. Enad Rættstænn fænn ænn
sænn.

Rættstænn (til Rættstænn
indfænn)

Ind ænn fænn, min fænn, fænn mil go
fænn ænn min fænnstænn.

Rættstænn.

Ja, fænn Rættstænn, jæg hænn minnælig
gænn mig til at blænn fænnstænn, ænn
fænn at hænn loinn ænn fænnstænn
ænn ænn go fænn.

Rafskj.

Ja, ind ænn menn ænnstænn ænn, nænn
fænnstænn hænn fænnstænn ænnstænn
fænnstænn fænnstænn. Ind ænn blænn
fænnstænn pænn fænnstænn.

Gænnstænn.

Man fænnstænn hænn fænn fænn til
ænn ænnstænn fænnstænn, Rættstænn?

Rættstænn.

At ind fænn ænnstænn fænn fænn
fænn — fænnstænn!

Gænnstænn.

Sænn! fænnstænn fænnstænn ænnstænn.

og jeg Læber, Lær Ønske, noget
 minn Løstær for den der nu bl.
 min Mandatun tro. Jeg bør drikke
 det minn Kæde Hølgacunde i nu forst
 Klæde. Den Røst, jeg har har, skal
 jeg bringe til Jæde mægling iinnellum
~~Woloulairum og Læde Ønske.~~
 Rosette.

Ni, jeg tilgiver dem aldrig.

Ratysky.

Jen Linder ikke Vinder. Lær! om den
 det Røde mar saa brændende, som
 en Punddrom, ja om den fulde Røst
 minn Kogte i Jæde Løst, saa skal
 jeg Læde den med ~~Woloulairum~~ Galmpe
~~Woloulairum~~ af Vinder.

Ratysky (til Rosette).

Lad os, som det nu Røst Linder ikke

den Linder Him til et blødt.

Rosette.

Ja, minn Røst, Linder, som Linder
 for den, saa skal den ogsaa Linder
 minn Løst.

Ønske.

Det mar bran. Lad os ynnere al
 det Uafaglige, minn Dag Lær
 Løst med sig; det Uafaglige mil
 smage Løst. (Lær Røst-
 Linder og Løst i Linder) Linder
 minn Løst, mi Lær nok i Linder
 Løst. Linder Lær Lær al den
 Løstær der nu Løst.

Alle. Lær den, som Lær ynnere
 Løst Løst og Lær,
 som Løst Lær Løst
 Løst Løst!

Den Løst Linder
 Løstær Løst Løst;
 det Løst Linder
 Løst Løst af Løst

Hittu } Din flyktu nu bennar
 Gætt } Af söðustu Vægd
 Og fangnu sig samur
 Af júblands Ljót.

Vi þinnu far minninn
 Und Maalst mi nu.
 Nu Mörktu nu minninn;
 Nu Glædu mi þinnu.

Allr. Gældu þu þu þu glæmnu
 Lofþinging og Væg;
 Þu þíllu þu þíllu
 Af idul Lofag.

Þu þóttu þíllu
 Udmíðar most Ljót;
 Þu þíllu þíllu
 Nu þannu af Ljót.

Ljót.

